

Kartunkel- dronningen

Drama i 3 Akter og 1 Epilog, 100 Afd.

Forfattet og iscenesat af *Aage Brandt*

HOVEDPERSONERNE:

Helene Daubrey ..	Luzzy Werren
André Cernay	Henry Knudsen
Pierre	Oscar Nielsen
Fru Legrange.....	Ellen Lumbye
Baron Guiscard ..	Vilhelm Thomsen
Silvine.....	Lili Jansen

Fortælling om en Kvinde, der ofrede
alt for sit Barns Lykke, og som valgte
Opofrelsens Tavshed og Ulykkens
Smerte, og som under Letsindets Kaabe
gemte en Moders ædle Hjerter.

AFDELINGERNE

- 1) Hos Bonden Daubrey
- 2) En brutal Stedmoder
- 3) Helene misunder Hunden
- 4) Hendes eneste Venner
- 5) Ensom i Verden
- 6) Stakkels Barn!
- 7) I den mørke Kælder
- 8) Straffen
- 9) Helenes Sorg
- 10) Hun flygter
- 11) Alene i Natten
- 12) Næste Morgen
- 13) Paa Udflugt
- 14) De lystige Bohemer
- 15) André Cernay
- 16) Han tager sig af Helene
- 17) „Hurra! Leve vort Adoptivbarn!“
- 18) Lykke
- 19) 1 Aar efter
- 20) Mørke Skyer
- 21) En sørgelig Nyhed
- 22) Forraadt
- 23) Et knust Hjerter
- 24) Helenes Beslutning
- 25) „Hellere Døden!“
- 26) I Villahaven
- 27) „Gode Mennesker! Beskyt mit Barn!“
- 28) I den stille Nat
- 29) Frelst fra Døden
- 30) „Kom med og faa et Maaltid Mad!“
- 31) „Jeg er saa sulten!“
- 32) I Kippen
- 33) Slagsmaalet
- 34) Barnet findes
- 35) Helenes Flugt
- 36) En ældre venlig Herre
- 37) „Gudskelov, at De traf min Broder“
- 38) Det filantropiske Hotel
- 39) Slyngler
- 40) En brutal Streg
- 41) Kampen for Livet og Æren
- 42) Fortabt
- 43) Senere
- 44) Hendes eneste Glæde
- 45) Under Opsigt
- 46) Barnets Smil
- 47) I Hotellets Bar
- 48) Guiscard forelsker sig i Helene
- 49) „De er for god til at være her“
- 50) Hvortil Pengene gik

- 51) „Vær god mod Barnet! Gud velsigne Dem!“
- 52) Letsindets Kaabe
- 53) Guiscard og Fru Legrange
- 54) „De er en hjerteløs Kvinde!“
- 55) 9 Aar senere
- 56) Ked af Helene
- 57) Lykken tabt for stedse
- 58) I Opdragelsesanstalten
- 59) De unge Pigers Gavtyvestreger
- 60) Den lille hvide Sko
- 61) En Moders Glæde
- 62) Et Minde
- 63) Det bedste Smykke
- 64) En gammel Bekendt
- 65) Uden Arbejde
- 66) Blikkenslagerne gaar deres Vej
- 67) Et gunstigt Øjeblik
- 68) Cernays Berømmelse
- 69) Paa Taget
- 70) Indbruddet
- 71) „Giv mig Deres Smykker! Hurtigt!“
- 72) Nattens Fugle
- 73) Hendes Roman
- 74) „Tag kun alle mine Smykker!“
- 75) Den hvide Skos Historie
- 76) „Tilgiv mig!“
- 77) „Her skal De blive“
- 78) Paa Skyggesiden
- 79) Feteret og ulykkelig
- 80) „Karfunkeldronningen leve!“
- 81) En Nyhed
- 82) Vendt tilbage fra Udlandet
- 83) Hun fortæller Barnets Saga
- 84) Helenes Løgn
- 85) „Er det muligt?“
- 86) Helene forbander Cernay
- 87) Mindets Magt
- 88) Cernays Sorg
- 89) Han lider og pines til Døde
- 90) Forgæves Flugt
- 91) Uden Energi og Virkelyst
- 92) Hans Tragedie
- 93) I Knejpen
- 94) Til Skibet
- 95) En drukken Mands Daad
- 96) En Katastrofe
- 97) Skibet springer læk
- 98) Epilog
- 99) Et Møde
- 100) Et øde Hjerte, en ulykkelig Sjæl

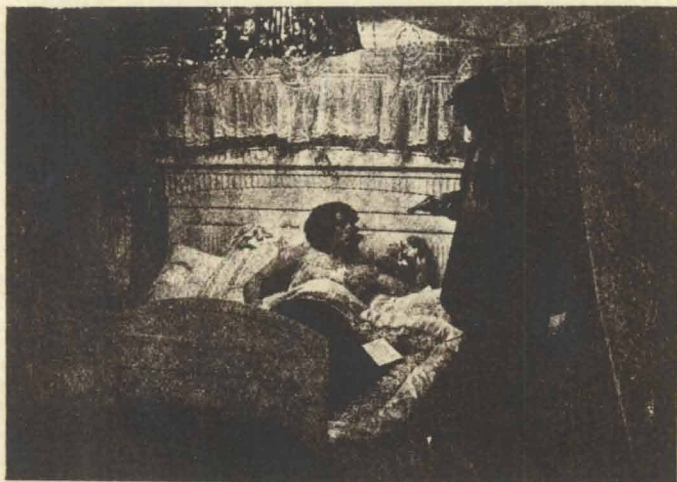
HELENE DAUBREY er Navnet paa en stakkels lille Pige, der har faaet en ond Stedmoder — Bonden Daubreys anden Kone, der ved enhver Lejlighed piner og plager hende, saa Livet snart er ganske uudholdeligt for hende. En Aften sætter Bondekonen Kronen paa Værket ved at indespærre Helene i den mørke Kælder under Huset. Herfra lykkes det dog hende at undflygte om Natten; hun overnatter i en Høstak, ulykkelig og forladt. Nogle unge Kunstnere, der foretager en Udflugt til Skovs, ser den unge Pige ved Vejgrøften. Een af dem, en ung Digter ved Navn Cernay, foreslaar, at de skulde „adoptere“ hende som een, der hører til deres egen lille Bohème-Kreds! André Cernay forelsker sig i Helene og hun i ham. Følgen af deres Forbindelse er en lille Pige.

Et Aar er gaaet, og Cernay er led og ked af sin Elskerinde. En skønne Dag har han vendt sit Fædreland Ryggen, og Helene staar ene i Verden. Fortvivlet til Døden henlægger hun sit Barn paa en Trappe i Villaforstaden og gaar til Søen for der at gøre Ende paa sin forspildte Tilværelse. Men Skæbnen vil det anderledes. En omstrejfende Mand ved Navn Pierre redder hende fra Døden i Bølgerne og fører hende hen til en lille Café ved Havnen for at give hende noget at spise. Men medens Helene er her, opstaar et Slagsmaal i Caféen, og skræmt af Mændenes Eder og Virvaret flygter Helene og løber lige i Armene paa en ældre, venligt udseende Herre, hvis faderlige Væsen gør, at Helene betror sig til ham. Den ældre Herre lover at skaffe Helene Husly, hvilket han ogsaa gør, idet han fører Helene til et stille udseende Hus, der viser sig at være en Fald-

grube for naive unge Piger. Thi det er atter „Den hvide Slavehandel“, der her har krævet et Offer blandt Tusind andre.

Barnet er imidlertid blevet fundet af gode Mennesker, en ældre Enkefrue, der beslutter at yde det stakkels Barn et Hjem.

6 Aar er gaaede. Helene opholder sig nu paa det berygtede Hotel, en stakkels forladt Kvinde, hvem Livet stadig viste sin mørke Side. Hendes eneste Glæde er at snige sig ud i Forstaden, hvor hun ser sit Barn, den lille søde

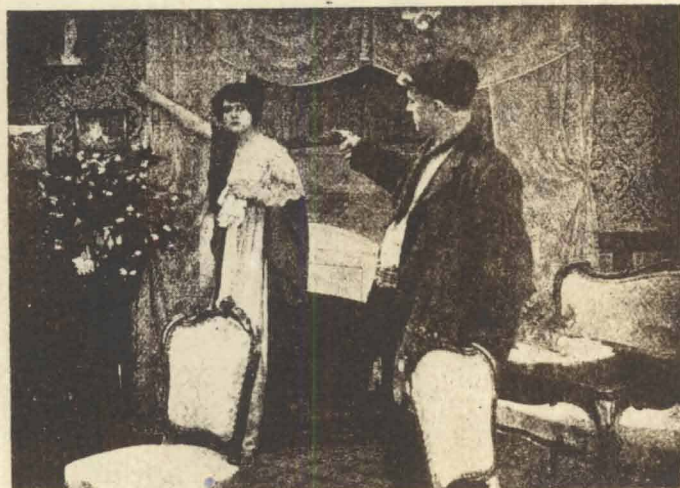
Pige, for hvem hun, en „falden“ Kvinde, aldrig vil vise sig. Paa Frastand følger den stakkels Kvinde sit Barns Opvækst under fremmede, men kærlige Hænder.

En Baron ved Navn Guiscard tager sig af Helene i Hotellets „Bar“. Han har længe beundret hendes Skønhed, og hun bliver nu hans Elskerinde; viljeløst lader hun sig føre med Livets Strøm, og da Baronen senere dør, kom Helene i Besiddelse af hans Formue.

Hun fører sin Tilværelse videre som Courtesane og gaar under Navnet „Karfunkeldronningen“ paa Grund af sine Smykker, beundret og tiljublet — men ulykkelig, dybt ulykkelig, fordi hun ikke kan kysse de Læber, der er hendes de kæreste i Verden, hendes Datters; hun ejer kun et Minde om Barnet, nemlig en lille hvid Sko, som den unge Pige, der nu er paa en Opdragelsesanstalt, har tabt, og som Helene ved et Træf er kommen i Besiddelse af.

Vagabonden Pierre gør Indbrud i Helenes Villa uden at vide af, at hun er hin Kvinde, som han engang frelste fra Døden. Og da Vagabonden og Courtisanen staar Ansigt til Ansigt, siger hun til ham: „Bliv her som min Tjener, De kan intet røve fra mig, thi jeg er fattigere end den Fattigste, fattig paa Hjerter — fattig paa et eneste Menneske, der vil mig noget godt.“

Imidlertid har Cernay gjort megen Lykke i Udlandet, og han vender nu hjem til sit Fødeland. Han træffer her Helene paany og gen-

kender i den elegante Kvinde hint Pigebarn, som han dengang forlod. Angst og tøvende spørger han om hendes og hans Barns Skæbne, og da faar Helene en Idé; for at hævne sig paa Cernay fortæller hun, da hun mærker hans Anger, at hans Datter er død paa et Tidspunkt, da hun var syg, og Helene ikke havde Penge til Medicin, takket være Cernays kolde Hjerter. Digteren føler sig oprevet og angst ved at høre, at han er Skyld i Barnets Død, og tror paa Helenes Løgn. Han styrter bort, pint af Anger og Samvittighedsnag.

Overalt ser Cernay sin Datters Skygge som et Syn forfølge ham. Han mister ganske Lysten til Arbejde og sygner hen. Han forfalder til stærke Drikke, og ved en Lejlighed omkommer han ganske ynkeligt ved at blive indespærret i et Skib, en ufrivillig Indespærring, under hvilken Skibet springer læk og gaar til Søs. Kahytten, hvor Cernay opholder sig, fyldes med

de indtrængende Vandmasser, og den ulykkelige omkommer.

— — —

Endnu en Gang ser Helene sin Datter. Da er den unge Kvinde paa Bryllupsrejse og veksler nogle Ord med Helene uden at ane, at den fremmede Kvinde var — hendes Moder.

Og hun gaar ind til Lykken og Lyset, medens den stakkels Helene fortsætter sin „rige“ Tilværelse, fattig paa Livets ægte Glæde.

Leveres fra „BIORAMA“
København—Kristiania